

□ ALBIN EGGER LIENZ □

DOOR MR. J. B. DE LA FAILLE.

BEN buitenlandsch kunstenaar in Nederland te introducereen, is in het algemeen een weinig dankbare taak. Immers, waar voor den inheemschen beeldenden kunstenaar de algemeene belangstelling gering is, hoe zou dan voor een buitenlander deze grooter kunnen wezen. Men verwijt vaak de Hollanders, dat zij buitenlandsche kunstenaars meer eeren dan die van eigen bodem. Moge deze aanmerking soms gegrond zijn voor het gebied der dramatische en plastische kunst, op dat der beeldende kunsten is zij allerminst juist.

Het is niet alleen het conservatisme, dat ontegenzeggelijk zeer groot is op dit terrein en waardeering van nieuwe uitingen belemmert, het is, om het maar onomwonden te zeggen, de geringe belangstelling. Nederland vormt op dit punt een scherpe tegenstelling met de omringende landen. In Frankrijk verheugt de hedendaagsche schilder- en beeldhouwkunst zich in een nog steeds stijgende opmerkzaamheid. In Duitschland worden overal tentoonstellingen van moderne Fransche schilderkunst gehouden. Ook in België zijn meesters als Derain, Matisse, Dunoyer de Segonzac, Utrillo, Othon Friesz, De Vlaminck, enz., bekend. In Holland zijn zij zoo goed als onbekend, evenals de Zweed Munch, de Oostenrijkers Schiele en Kokoschka, enz. De kunsthandelaren, die met taaie volharding doorgaan buitenlandsche artisten tentoontestellen, kunnen alleen op waardeerende courantenartikelen zich beroemen, het groote publiek bekommert er zich allerminst om en bezoekt de tentoonstellingen niet. Hoe kan het ook anders, waar na den oorlog de belangstelling voor de inheemsche schilderkunst immers ook zoo sterk verminderd is? Is het publiek tentoonstellingsmoede geworden? Zeker voor demonstraties van schilderkunst. Automobieltentoonstellingen trekken stampvolle zalen, doch de kunst ligt verlaten. Het zou mij te ver voeren de oorzaken van deze lusteloosheid te analyseeren. Ik constateer slechts. Ook in onze musea van moderne kunst vindt men zoo goed als niets van de hedendaagsche kunst der ons omringende volkeren. Slechts het Haagsche Gemeente Museum stelt alle pogingen in het werk iets te verwerven van wat op het oogenblik op schildergebied in het buitenland ontstaat. Doch de musea zijn bij ons helaas nog steeds voornamelijk aangewezen op de liefdadigheid van kunstminnenden en hoe vaak stuiten de loffelijke pogingen der directeuren af op de onverschilligheid van ons publiek. Ook de zware belastingdruk is hieraan onbetwistbaar schuld. Is het niet ongelooflijk, dat in het Rijks Museum b.v. tot voor kort de moderne Fransche schilder-